

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

Η προαισθήσεις των κ' ή εύθυμη ζωή των. Τὰ τρελλά γλέντια τῶν Ἀμερικανῶν «ἄσσων» τοῦ ἀέρος. Η μανία τοῦ ἀεροπόρου "Εγκυταρ Σίμονσον. Γιατὶ δὲν ἥθελε νὰ ἔρωτευθῆ μιὰ γυναῖκα. Πῶς πέθανε ὁ «γόης τοῦ Σικάγου». Τὸ μοιραῖο λεύκωμα μὲ τὶς φωτογραφίες τῶν χιλίων γυναικῶν. Τὸ ἄγριο δρᾶμα δυὸς ἀεροπόρων. κλπ.

ΓΙΑ τοὺς ἀεροπόρους καὶ τ' ἀνατριχιαστικὰ δράματα τῆς ζωῆς των ὅτι καὶ νὰ γράψῃ κανεὶς εἶνε ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ στὴν πραγματικότητα. "Ολοὶ αὐτοὶ οἱ τολμηροὶ «ἄσσοι» τοῦ ἀέρος εἶνε μοιραῖο νὰ τσακίσουν, μιὰ μέρα, καταγῆς τὰ φτερὰ τοῦ ἀεροπλάνου τους καὶ νὰ γίνουν μιὰ ἀμορφὴ μᾶζα ματωμένων σαρκῶν καὶ τσακισμένων κοκκάλων. Γι' αὐτὸ δὲν σκέφτονται καθόλου τὸν θάνατο. Εἶνε κάτι ποὺ τὸν περιμένουν νὰ ἔρθῃ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ μερικοὶ μάλιστα, ὅταν τοὺς στενοχωρήσῃ κανεὶς μὲ τὶς ἀνόητες ἔρωτήσεις του σπεύδουν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν.

—Τὸ θάνατο δὲν πρόκειται νὰ τὸν γλυτώσῃ κανεὶς ἀνθρωπος καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ χάνουμε τὶς δῶρες μας συζητῶντας γι' αὐτὸν. "Εκεῖνο ποὺ θὰ ἐπρεπε νὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ εἶνε ὅχι τὸ ποσο θὰ ζήσουμε ἀλλὰ τὸ πῶς μποροῦμε καλύτερα ν' ἀπολαύσουμε τὴ ζωή μας. "Η ἰδιοτροπίες τῆς τύχης εἶνε καμμιὰ φορὰ τόσο περίεργες! Μπορεῖ αὔριο ἀντὶ νὰ τρισκόμαστε πάνω στὰ σύννεφα νὰ εἴμαστε θαμμένοι κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

Καὶ πράγματι, αὐτοὶ οἱ ἀεροπόροι ἔχουν ἀπόλυτο δίκηο. "Η ζωή διωρκεῖ μιὰ στιγμὴ ἡ ἔναν αἰῶνα. Καμμιὰ φορὰ ὅμως σὲ μιὰ στιγμὴ ζῇ κανεὶς μιὰ εὐτυχία ποὺ μάταια ἀγωνίζεται νὰ τὴ βρῇ ἐκατὸ χρόνια.

"Εκεῖνοι ποὺ ἔχουν καταλάβει καλὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε οἱ Ἀμερικανοὶ ἀεροπόροι. Μόλις προσγειωθοῦν ἀρχίζουν νὰ γλεντάνε καὶ κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀνεβοῦν στὰ σύννεφα γιὰ νὰ τραβήξουν στὶς μακρυνὲς πόλεις τῶν ταξιδιῶν τους ἔχουν ξεκαθαρισμένους τοὺς λογαριασμούς τους μὲ τὴ ζωή καὶ εἶνε ἔτοιμοι νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν θάνατο. 'Ιδού μερικά τέτοια παραδείγματα:

Ο "Εγκυταρ Σίμονσον, ὁ καλύτερος ἀεροπόρος τῆς ἔταιρείας ἐνυερίων συγκοινωνιῶν τῆς νοτίου Ἀμερικῆς ξεκινοῦσε δυὸς φορὲς τὴ βδομάδα ἀπὸ τὸ Μοντεβίδεο, περνοῦσε τὸ Μπουένος "Αϊρες, πέταγε πάνω ἀπὸ τὶς ἀνατριχιαστικὲς πάμπας κι' ἔφτανε στὴν Κόρδοβα τῆς Ἀργεντίνας γιὰ ν' «ἀδειάσῃ» τὸ φορτίο του, ἔνα σωρὸ πλούσιους ζωεμπόρους καὶ εὔσαρκες μὰ πεντάμορφες Βραζιλιανές. Ο Σίμονσον ἦταν ἔξαιρετικὰ συμπαθῆς ἀνδρικοὶ, πολὺ καλοδεμένος καὶ δυστάτος μὰ κ' ὑπερβολικὰ ἔξυπνος. "Εκεῖνο μάλιστα ποὺ τὸν διέκρινε ἦταν ἡ ἀναίδειά του πρὸς τὶς γυναικὲς. Δὲν δίσταζε, ὅταν ἥθελε νὰ κατακτήσῃ μιὰ γυναικα νὰ προσγειώσῃ τὸ ἀεροπλάνο τῆς ἔταιρείας στὰ κτήματα τοῦ πατέρα της καὶ νὰ τῆς ὑποδάλη τὰ σένη του. Γι' αὐτὸ οἱ συνάδελφοὶ του τὸν λέγαν «"Εγκυταρ ὁ τρελλός» καὶ ἦταν πράγματι τὸ μόνο ὄνομα ποὺ τοῦ ταίριαζε.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἀναίδεια τὸν εἶχε κάνει τὸν πιὸ Δὸν Ζουάν καὶ σ' ὅλες τὶς πόλεις εἶχε μιὰ τρυφερὴ φίλη. Μὰ δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νᾶν ἔρωτευμένες μαζύ του.

—Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω, ἔλεγε σὲ κάθε φίλη του, ν' ἀγαπᾶς ἐνα μελλοθάνατο. Γλέντησε μαζύ του δόσο εἶνε ζωντανός. "Ἐπειτα δταν φύγη ἀπὸ κοντά σου μὴ τὸν σκέφτεσαι.

Καὶ ἡ φίλες του ἀναγκαζόντουσαν νὰ συμμορφωθοῦν μ' αὐτὴν τὴν δήλωσί του. Ο "Εγκυταρ Σίμονσον εἶχε τὸν λόγο του ποὺ ἐπέμενε νὰ μὴ τὸν ἔσωτεύωνται κι' ἀπέφευγε κι' αὐτὸς ν' ἀγαπῆση στ' ἀλήθεια. Εἶχε τὸ προαισθημα ὅτι δταν θ' ἄρχιζε ἐνα σιθυρὸ εἰδύλλιο στὴ ζωή του θὰ ἔρχόταν ὁ θάνατος, ἔνας βίαιος κι' ἄγριος θάνατος γιὰ νὰ τοῦ στεματήσῃ τὴν καρδιά του.

Κι' ὁ Σίμονσον σωστὰ πέντε χρόνια πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὶς

πάμπας· καὶ γλεντοῦσε μὲ τὶς ὅμορφες γυναικες τῆς Ἀργεντίνας. Μιὰ μέρα ὅμως ἔκανε τὴ γνωριμία τῆς Ντολορές Μαρκίνο. Αὐτὴ ἡ γυναικα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ ἐνέπνευσε ἔναν σφοδρὸ ἔρωτα καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὶς προαισθήσεις του. "Αφέθηκε στὸν ἔρωτά της, ὅπως δὲν ναυαγὸς στὰ φοθερά κύματα τοῦ ὥκεανοῦ. "Εζησαν εύτυχισμένοι λίγους μῆνες. Δυὸς μέρες ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο του δὲν Σίμονσον ἔκανε ἔνα ταξίδι μὲ τὸ ἀεροπλάνο του πρὸς τὸ Σαντιάγο. Μὰ δὲν γύρισε ποτὲ πειά. Μιὰ τρομαχτικὴ θύελλα τὸν τσάκισε πάνω στὶς Κορδιλιέρες τῶν "Ανδεων. Καὶ ἡ ὅμορφη Ντολορές Μαρκίνο ἀκόμη περιμένει τὸν ὀρραβωνιαστικὸ της...

* * *

"Ενας ἄλλος ἀεροπόρος πάλι δὲν Τέντυ Γκόλντ, δὲν «γόης τοῦ Σικάγου», ὅπως τὸν λέγαν γιὰ τὴν ὅμορφιά του, εἶχε τὴ μανία νὰ μαζεύῃ τὶς φωτογραφίες τῶν γυναικῶν ποὺ τὸν λάτρευαν καὶ νὰ οτολίζῃ μ' αὐτὲς ἐνα μεγάλο λεύκωμα.

—Οταν τὸ γεμίσω σκεφτόταν θὰ πεθάνω. Μὰ θὰ είμαι εὐχαριστημένος γιατὶ θὰ ἔχω σφίξει στὴν ἀγκαλιά μου χίλιες ὅμορφες γυναικίες!

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὅταν κατέβαινε ἀπὸ τὰ σύννεφα πήγαινε νὰ διασκεδάσῃ στὰ εύθυμα κέντρα, νὰ σπαταλήσῃ τὸν μισθό του καὶ νὰ χαρῇ τὸν ἔρωτα.

Στὸ Σικάγο ὅλοι τὸν ἀγαπούσαν γιὰ τὴ χρυσὴ καρδιά του καὶ πολλὲς ἀνώνυμες θαυμάστριές του, τοῦ στέλναν μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ κάθε φορὰ ποὺ μάθαιναν ὅτι εἶχε μείνει ἀδέκαρος.

Κι' ἔτσι μέσα σὲ μιὰ μεγάλη εύθυμιά καὶ τρελλὴ διασκέδασι, κυλοῦσε ἡ ζωὴ τοῦ Τέντυ Γκόλντ.

Τὰ χρόνια ὅμως περνοῦσαν, ἡ κατακτήσεις του διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ τὸ λεύκωμά του δόσο πήγαινε καὶ γέμιζε. Τέλος ἦρθε καὶ ἡ μέρα ποὺ ἀπὸ δὲν ὑπῆρχε πειὰ θέσις παρὰ μόνο γιὰ μιὰ φωτογραφία. "Ο Τέντυ κατάλαβε τότε ὅτι πλησίαζε ὁ θάνατος. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ ἀνησυχήσῃ. "Ηταν ἀκόμη πολὺ νέος, μόλις τριάντα χρόνων καὶ ἥθελε νὰ ζήσῃ. "Ηθελε νὰ χαρῇ ἀκόμη τὰ νειᾶτα του. Καὶ στὴν ἀπελπισία του οκέφθηκε νὰ μὴ συνδεθῆ πειὰ μὲ μιὰ γυναικά! "Αρχισε λοιπὸν νὰ ἀποφεύγῃ τὶς θαυμάστριές του καὶ κατήντησε νὰ πάθη γυναικοφοβία. Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ μοιρά του. Μιὰ ἀπὸ τὶς γυναικίκες ποὺ τὸν λάτρευαν καὶ ποὺ δὲν ἤξερε τὸ τραγικὸ μυστικό του, ἔκρινε καλὸ νὰ τὸν ἀπαγάγῃ, νὰ τὸν παρασύρῃ σὲ μιὰ περιπέτεια καὶ νὰ τὸν δώσῃ κατόπιν τὴ φωτογραφία της γιὰ νὰ τὴν θυμάται. "Ἔτσι κι' ἔγινε.

Κι' ὅταν δὲν Τέντυ Γκόλντ γύρισε στὸ σπίτι του κατάλαβε ὅτι ἐπρεπε νὰ ύποκύψῃ στὸ μοιραῖο. Κόλλησε τὴ χιλιοστὴ φωτογραφία στὸ λεύκωμά του καὶ τὴν ἄλλη μέρα πέταξε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του πρὸς τὸν "Αγιο Φραγκίσκο. Τὸ ταξίδι του ὥστόσο ηταν ἡσυχοκία· κι' δὲν Τέντυ Γκόλντ γελοῦσε μὲ τὰ προαισθήματά του. Τέλος ἔφθασε πάνω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο ἔκανε μιὰ-δυὸς βόλτες καὶ βούτηξε στὸ κενό γιὰ νὰ προσγειωθῇ. Μὰ τότε ἀκριβῶς σταμάτησε ἀπότυμα δὲλτικας. Καὶ τὸ ἀεροπλάνο τσακίστηκε στὸ ἔδαφος καὶ κάηκε σὰν πυροτέχνημα!

* * *

Πιὸ τραγικὸ ηταν τὸ τέλος τῶν ἀεροπόρων Βάλτερ Κούκερ καὶ Τζούζε "Αιμιλτον. Αύτοὶ οἱ δυὸς ηταν πάντα ἀχώριστοι. 'Απὸ τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόντουσαν στὴν ἀεροπορικὴ σχολὴ εἶχαν συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 44).

Ο ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 43)

κουγότανε. Ή καρδιά του ήταν πειά σταματημένη, δ ἀνθρωπος αὐτὸς ήταν νεκρός.

Ο γέρω-Λεμπατοῦ ἔκανε νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ ἔκει κοντά στὸ σπίτι του, περιμένοντας τὸ πρωὶ ποὺ θὰ ξημέρωνε γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ νεκρό στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου θὰ ἀνέφερε τὸ περιστατικὸ στὴν ἀρμοδία ἀρχῆ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως τοῦ πέρασε μιὰ παράξενη ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, κάτι ποὺ ήταν μαζὺ καὶ περιέργεια.

—Ποιός νὰ ήταν ἀρά γε, σκέφθηκε, αὐτὸς ὁ λαθροθήρας; Μήπως ήταν κανένας γνωστός του, κανένας γείτονας, κανένας συγχωριανός του;

Ἐτοι καθώς τὸν εἶχε πρωτοειδῆ, πεσμένο μπρούμυτα καὶ μὲ τὰ χέρια του κολλημένα στὸ πρόσωπο, δὲν μποροῦσε βέβαια, νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Ο γέρω-Λεμπατοῦ ἔσκυψε τότε πάλι ἐπάνω στὸ πῶμα καὶ γυρίζοντας τὸν νεκρὸ ἀνάσκελα, τοῦ τράβηξε τὰ χέρια ἀπ' τὸ πρόσωπο.

Μὲ τὸ κλεφτοφάναρο φώτισε τὸ κεφάλι του νεκροῦ, σκύβοντας κι' αὐτὸς περισσότερο ἐπάνω του καὶ καρφώνοντας προσεχτικὰ τὰ βλέμματά του, στὸ πρόσωπό του.

Ο γέρω-Λεμπατοῦ, ἔθγαλε τότε ἀπότομα μιὰ σπαραχτικὴ φωνή.

Ο ἄγνωστος αὐτός, ὁ λαθροθήρας, ἔκεινος ποὺ εἶχε βασανίσει ἐπὶ τόσον καιρό, τὸν γέρω-Λεμπατοῦ, μὲ τὶς ἐπιδρομές του στὸ δάσος, βρισκόταν τώρα ἔκει μπροστά του ἀκίνητος, καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, κυττοῦσε τὸν ἀγροφύλακα.

—Ὄες μου! τὸ παιδί μου!... Τὸ παιδί μου... τὸ στερνό, τὸ χαμένο παιδί μου!... ωλόλυζε τώρα ὁ γέρω-Λεμπατοῦ πεσμένος ἐπάνω στὸν νεκρό του γυιό καὶ βρέχοντας τὸ ψυχρὸ κορμί του μὲ τὰ πατρικά του δάκρυα...

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

ὅεθη μὲ μιὰ στενὴ φιλία, ή ὅποια ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια γίνονταν ἀκόμη μεγαλύτερη. Ο Βάλτερ κι' ὁ Τζόϊς εἶχαν καταφέρει μάλιστα νὰ προσληφθοῦν στὴν ἴδια ἀεροπορικὴ ἑταιρεία καὶ νὰ ταξιδεύουν πάντα μαζύ. Γιὰ νὰ συνδεθοῦν δὲ ἀκόμη περισσότερο ὁ ἔνας πῆρε τὴν ἀσέλφη του ἄλλου καὶ αὐτὰ τὰ δυὸ εύτυχισμένα ζεύγη νοίκιασαν μιὰ ὡμορφη βίλλα σ' ἓνα προάστειο τῆς Νέας Υόρκης καὶ ἔκει περνοῦσαν τὶς μέρες τῆς ἀναπαύσεως τους.

Μὰ ή μοῖρα ὅμως δὲν ἄργησε νὰ ζηλέψῃ τὴν εύτυχία τους καὶ θάλθηκε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Οἱ δυὸ ἀεροπόροι ποὺ γλενταγαν μαζύ γνώρισαν στὴν Νέα Ορλεάνη δυὸ ὡμορφες ἀρτίστες. Μὰ τὸ περιεργο εἶνε ὅτι ὁ ἔνας ἀγάπησε παράφορα τὴ φίλη του ἄλλου καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ τὴν πάρη.

—Αὐτὸς ποὺ κάνεις δὲν εἶνε τίμιο, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Βάλτερ στὸν "Αμιλτον".

—Μὰ καὶ ή δική σου συμπεριφορὰ δὲν εἶνε εἰλικρινής, του παρετήρησε ὁ Τζόϊς. Καλύτερα νὰ παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Ἀγαπῶ τὴ φίλη σου τὴ Μάνταλαιν καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω δικῆ μου.

—Αὐτὸς δὲν θὰ γίνη ποτέ, τοῦ φώναξε ὁ Βάλτερ! "Οσο ζῶ δὲν θὰ σου τὸ ἐπιτρέψω.

Απὸ αὐτὴν τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ ἀεροπόροι ἐμισοῦντο θανάσιμα καὶ ὁ καθεὶς, μὲ χίλιες προφυλάξεις, ώργανων τὴν ἐκδίκησί του. Ο Βάλτερ χάλασε τὴ μηχανὴ του ἀεροπλάνου καὶ ἔκοψε τὰ σχοινιὰ του ἀλεξιπτώτου του "Αμιλτον". Τὸ ἴδιο ὅμως ἔκανε κι' ὁ Τζόϊς του Βάλτερ. Κι' ὅταν τὸ ἀεροπλάνο τους σταμάτησε νὰ δουλεύῃ λίγη ώρα, ύστερα ἀπὸ τὴν ἀπογείωσί του πήδηξαν κ' οἱ δυὸ στὸ κενό. Ήταν βέβαιοι ὅμως ὅτι ἔνας θὰ ἔφθανε σῶνος στὸ ἔδαφος. Μὰ κι' ὁ Βάλτερ καὶ ὁ Τζόϊς τσακίσθηκαν στὴ γῆ καὶ πολτοποιήθηκαν.

Τὰ δράματα τῶν ἀεροπόρων καθὼς θλέπετε εἶνε ὑπερβολικὰ ἀνατριχιαστικά. Αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποι παίζουν μὲ τὸν θάνατο μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ αὐτὸς θὰ τοὺς κλείσῃ τὰ μάτια.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΈΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

καλιὰ τοῦ Στήβ.

Καὶ τώρα ή συντροφιές τῶν κομψῶν γυναικῶν τοῦ τένυς συζητοῦσαν γιὰ τὴν τραγικὴ λύσι τοῦ αὐτοῦ τοῦ δράματος. Ο Στήβ "Αουελ εἶχε καταγγείλει δ ἴδιος τὴν ἀγαπημένη του Μπέμπου στὴν ἀστυνομία καὶ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὴ εἶχε προσχεδιάσει τὴ δολοφονία τῆς Μάγκυ, γιατὶ τὴν ζήλευε. Καὶ ή Μπέμπου πάνω στὴν ἀπελπισία τῆς γι', αὐτὴν τὴν καταγγελία τοῦ ἀγαπημένου τῆς ὡμολόγησε ὅτι πράγματι, αὐτὴ ήταν ή ἀλήθεια.

—Η Μάγκυ, δήλωσε, εἶχε πιὸ ὡμορφα μάτια ἀπὸ μένα. Θέ-

ΤΑ ΠΑΛΗΟΣΙΔΕΡΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 42)

ρη, ποὺ μοῦ εἶχαν νοικιάσει, τὰ καρφιά.

—Μήν τὰ πετάξης τοῦ εἶπε δ Τάνης καὶ χρειάζονται. Τώρα ὅμως, πρώτα, πρέπει νὰ σιγουρέψουμε τὴν κατάστασι αὐτῆ. Ξέρεις ἔκεινο τὸ παληὸ χρηματοκιβώτιο ποὺ είχαμε, ἔνων καιρὸ στὸ μαγαζί μας. Νὰ τὸ πάρουμε, νὰ τὸ βάψουμε, νὰ τὸ ξανακαίνουργιωσουμε καὶ νὰ βάλουμε μέσα δλες τὶς πρόκεις ποὺ σου καρφώνων τὸ ψωμί, νὰ τ' ἀπογιομίσουμε καὶ μὲ ἄλλα παληοσίδερα, πέταλα, τρύπια τηγάνια, παληοκλειδαρίες καὶ ὅτι ἄλλο βροῦμε στὰ σκουπίδια, νὰ τὸ σφραγίσουμε καλά-καλά, νὰ τοὺς τὸ παραδώσουμε καὶ νὰ τοὺς πούμε, ὅτι ἔχεις χρήματα ἔκει, λίρα μὲ ούρα καὶ πώς ἀφῆκες διαθήκη κλεισμένη μέσα σ' αὐτή τὴν κάσσα, μὲ τί τρόπο θὰ τὰ μιαρασθοῦνε σὰν ἔρθη τὸ τέλος σου καὶ θελήση γιὰ νὰ σὲ πάρη δ Θεός.

—Οπως τὸν δριμίνεψε, ἔτοι καὶ ἔκαμεν δ Τάσκος.

—Παιδιά μου, τοὺς εἶπε, ἐκτὸς ἀπὸ ὅτι σᾶς ἐμοίρασα, εἶχα κι' ἄλλο βιός, ὅλο σὲ χρήμα μαζευμένο, μέσα στὴν παληὰ κάσσα τοῦ ἐμπορικοῦ. "Εχω τὴ διαθήκη μέσα καὶ τὴν ἔχω σφραγίσει γιὰ καλά. Σὰν πεθάνω, λέω, καὶ περάσουν καὶ συράντα ἡμέρες καὶ μοῦ κάνετε συλλείτουργο, ν' ἀνοίξετε τὴν κάσσα, νὰ τὰ μοιράσετε ἐσεῖς. Μόνον ἔκεινος ποὺ θὰ προκόψῃ πιὸ πολὺ, νὰ πάρη μὲ τὴν εύχη μου, τὰ διπλᾶ. Μὰ γιὰ νὰ μὴ μοῦ σπάση κανένας τὸ χρηματοκιβώτιο, ἔκει ποὺ τὸ ἔχω στὸ κατώγι του παληοῦ μου μαγαζιοῦ, σκέφθηκα νὰ τὸ πάρετε ἐσεῖς, στὸ σπίτι σας. Μά, καὶ γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε, ποιός θὰ τὸ κρατήσῃ, νὰ ρίξετε κλῆρο, σὰν καλὰ παιδιά.

—Ο κλῆρος ηύνοησε τὸν δευτερότοκο καὶ τὸ πολύτιμο χρηματοκιβώτιο κουβαλήθηκε μὲ τιμές καὶ δόξες στὸ νοικοκυρίο του.

Ποῦ νὰ τὸν βάλουνε τότε τὸν γέρο καὶ ποιός νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ καὶ ποιός νὰ τοῦ γλυκομιλήσῃ.

Μὰ δῶσ' του, ὅμως, δ καθένας καὶ δουλειά, γιὰ νὰ πάρη ἔκεινος τὰ διπλάσια ἀπὸ τὴν κληρονομιά.

Ζωὴ καὶ κότα πειὰ δ Τάσκος. Απὸ τὴν καλυφαγία καὶ τὴν καλοπέρας, ἄλλα δεκατρία χρόνια ἔζησε.

Ποῦ νὰ τὸν βαρεθοῦν τώρα ή νύφες, ποὺ γιὰ δεκαπέντε ἡμέρες τὸν εἶχαν βαρεθῆ... Καὶ ποῦ νὰ κουραστοῦν νὰ μαγειρεύουνε.

—Πατέρα μας, τί θές νὰ φάμε σήμερα, τί δρέγετ' ή καρδιά σου;

* * *

Σὰν ἦρθε δ καιρός του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια, δ Τάσκος δ συχωρεμένος, καὶ πέρασαν καὶ ἡ σαράντα ἡμέρες, τῆς προθεσμίας, γιὰ νὰ ἀνοιχθῇ τὸ χρηματοκιβώτιο, καὶ σὰν τοῦ κάναν, στὰ σαράντα, τὸ μηνήσουνο, μαζευτήκανε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἀνοίξανε τὴν κάσσα.

Τὴν ἀνοίξανε μὲ ἔνα καρδιοχτύπι νὰ ἰδοῦνε λίρες καὶ φλουρία νὰ ἀστραπούσιονε καὶ νὰ λάμπουν, ἄλλα τί νὰ δοῦν;

Πρόκες σκουριασμένες, φαγωμένα παληοπέταλα, πεταγμένες κλειδαρίες, ὄχρηστα σιδερικά, ούρες ἀπὸ τηγάνια χαλασμένα.

—Ολόκληρο σκουπιδαρείο.

Τότε κατάλαβαν τοῦ πιτέρα τους τὴν πονηρία καὶ τότε αἰσθάνθηκαν τὴν περιφρόνησι, δπου τοῦ κάμαν.

Καὶ κάθε καρφὶ τότε, ἀπ' τὰ καρφιά, ποὺ τοῦ καρφώνων τὸ κομμάτι τοῦ ξεροῦ ψωμιοῦ, πάνω ψηλὰ στὴν πόρτα καὶ ποὺ τὰ εἴδαν μετὰ στὴν κάσσα σωριασμένα, τοὺς φάνηκε πώς τοὺς τρυπούσαν πυρωμένα, μὲ φαρμάκι, μέσα στὴν καρδιά καὶ πονέσανε βαθειά καὶ κλάψαν καὶ μετανόησαν καὶ σκύψαν τὰ κεφάλια τους καὶ μείνανε ἀμίλητοι.

Καὶ τότε, διέκυψε τὴ σιωπὴ καὶ εἶπε δ πιὸ μεγάλος.

—Βρὲ ἀδέρφια, τὰ φλουριὰ καὶ τὰ χρυσάφια, ποὺ μᾶς εἶπεν δ μικαρίτης δ πατέρας μας, δτι θὰ βροῦμε στὸ παληό του χρηματοκιβώτιο, μᾶς τάδωκε μὲ τὴν εύχη του, ἀπὸ ἄλλο μέρος, πιὸ πολλά. Γιὰ νὰ μᾶς πῆ, δτι θὰ πάρη τὰ διπλᾶ ἔκεινος ποὺ θὰ κάμη πιὸ μεγάλη πρυκοπή, μᾶς ἔκανε νὰ ριχτοῦμε καὶ οἱ τρεῖς, μὲ τὰ μοῦτρα, δ καθένας στὴ δουλειά του καὶ σήμερα νὰ ἔχουμε τὸση περιουσία ποὺ σὲ δέκα χρηματοκιβώτια ώσταν αὐτὸ δὲν θὰ χωροῦσε. Σπίτια μὲ τὴ βοήθεια καὶ μὲ τὴν εύχη του χτίσαμε παλάτια, κτήματα ἀποχτήσαμε, ἀποθήκες ἔχουμε γεμάτες, χρήματα δσο θέμε, δόξα δ Θεός... Νὰ τὸ βιός, δπου μᾶς εἶπε, δτι φύλαξε, γιὰ νὰ τὰ πά